

Nikdo ho nenapsal.

Nikdo ho neschválil, nepodepsal, nevydal jako zákon ani jako varování. Neexistoval dokument, ke kterému by se dalo vrátit, žádný text, který by šel přečíst nahlas a říct: *tady to začalo*. A přesto se o něm mluvilo, šeptem, mezi lidmi, kteří přežili dost dlouho na to, aby si všimli, že svět už nefunguje podle pravidel, která si pamatují.

Nejdřív to byly jen drobnosti.

Rozhodnutí, která byla až příliš snadná. Myšlenky, které přišly dřív, než bylo potřeba je hledat. Lidé, kteří přestali pochybovat, protože najednou nebylo o čem. Věci začaly dávat smysl rychleji, než bylo přirozené, a ten smysl byl čistý, ostrý, bez šumu.

A právě to byl problém.

Protože svět, ve kterém všechno dává smysl, není svět, ve kterém se dá žít. Je to svět, ve kterém se přestaneš ptát.

Nikdo tomu zpočátku nevěnoval pozornost. Lidi byli unavení, rozbití, ochotní přijmout cokoli, co zjednoduší rozhodování, co jim vezme kus tíhy z hlavy. Když se objevila první „správná řešení“, nikdo je nezpochybňoval. Byla rychlá, efektivní a fungovala.

A pak se začaly opakovat.

Stejně myšlenky u různých lidí. Stejně závěry, ke kterým nikdo nedošel vědomě. Stejný směr, který se nabízel dřív, než jsi ho stihl odmítnout.

Někdo tomu začal říkat Kódex.

Ne jako název. Jako označení pro něco, co nemělo jméno. Kódex nebyl systém. Nebyl to program ani nemoc. Byl to vzorec. Způsob, jakým se svět snažil sám sebe opravit.

Nebo přepsat.

Nikdo nevěděl, odkud přišel. Jestli byl vždycky tady, jen jsme ho nevnímali, nebo jestli vznikl jako důsledek něčeho, co jsme udělali

my. Někteří tvrdili, že je to evoluce. Jiní, že je to selhání. A byli i tací, kteří v něm viděli spásu.

Protože Kódex měl jednu vlastnost, která byla silnější než všechno ostatní. Odstraňoval pochybnosti. A s nimi i strach. A s nimi i chyby.

Jenže spolu s tím mizelo i něco dalšího, co si lidé uvědomili až ve chvíli, kdy to začalo být nenahraditelné.

Možnost rozhodnout se jinak.

Ti, kteří Kódex přijali, přestali bojovat. Jejich svět byl jednodušší, čistší, bez zbytečných otázek. Věděli, co mají dělat, a dělali to bez zaváhání. Přežívali lépe než ostatní.

Ale nebyli to už úplně oni.

Ti, kteří se mu bránili, žili v chaosu, ve kterém nic nebylo jisté, kde každé rozhodnutí mohlo být špatně a každá chyba měla následky. Byli pomalejší. Slabší. Zranitelnější.

Ale byli to pořád oni.

A pak se objevily případy, které nešly vysvětlit.

Místa, kde Kódex nebyl jen myšlenka, ale přítomnost. Lidé, kteří kolem sebe měnili prostor, aniž by to chtěli. Rozhodnutí, která nepatřila tomu, kdo je udělal.

A mezi nimi se začalo mluvit o něčem dalším.

Ne o pravidle. O nosiči. O něčem, co Kódex nenásleduje, ale vytváří. Nikdo to neviděl jasně. Nikdo nevěděl, co přesně hledá. Jen se shodli na jedné věci.

Že pokud to existuje, nebude to patřit nikomu. A že ten, kdo si bude myslet, že ano, zaplatí víc, než si dokáže představit.

Protože Kódex není o tom, co je správně.

***Je o tom, co zůstane,
když přestaneš pochybovat.***

Kapitola 1

Řez bez umrtvení

Motor běžel na volnoběh a jeho vibrace se přenášely do konstrukce transportéru i do mě. Jenže ten skutečný klapot nepřicházel zepředu. Ten byl někde uvnitř, v hlavě, v místě, kde se potkává rozhodnutí s následky.

Vzduch byl těžký, nasáklý kovem, potem a něčím, co nemělo jméno, ale drželo se na patře a nešlo to vyplivnout. Gréta stála naproti mně, ruce až po lokty od krve, kudrny zrzavých vlasů přilepené na čele nad šedýma očima. Dýchala klidně, jako vždycky. V tomhle byla lepší než já. Vždycky byla.

Zeptala se mě, skoro mimochodem, jestli ho vážně ještě hodlám zachraňovat.

Neodpověděl jsem hned. Podíval jsem se dolů na tělo na nosítkách. Původně otevřená zlomenina se mezitím „uzavřela“. Kost zmizela zpátky pod kůži - jenže špatně. Noha se stácela nepřirozeně, jako by nepatřila tomu, komu patřila. Prsty cukaly. Ne rytmicky. Ne jako reflex. Jinak.

Mimi klečela vedle něj a snažila se udržet něco, co už se rozpadalo. „Stabilizuje se,“ řekla přesvědčeně. Hlas se jí trásl, ale snažila se, aby to nebylo slyšet. „Tělo reaguje. To je přece...“

„...průser,“ dořekla Gréta. Pojmenovala to jedním slovem.

A měla pravdu.

Nezasahoval jsem. Jen jsem se díval. Na tělo. Na pohyb. Na oči, které se pomalu otevřely a začaly hledat. Ne zaostřit. Jen hledat.

A v tu chvíli bylo jasno. Ne podle zorniček. Ne podle svalového napětí. Ale podle ticha, které ve mně najednou zůstalo. Ten chlap už tady nebyl. To, co se zvedalo na nosítkách, byla jen schránka, která si to ještě nestihla uvědomit.

Mimi s vytřeštěnýma očima vykřikla moje jméno. V jejím hlase bylo všechno, co jsem kdysi považoval za důležité – pochybnost, naděje, snaha to ještě otočit.

Ignoroval jsem ji. Moje ruka sklouzla k pistoli automaticky, bez vědomého rozhodnutí. Když jsem ji sevřel, ucítil jsem klid. Ne jistotu. Jen konec váhání. Gréta si toho všimla. Nepotřebovala víc než krátké příkývnutí. Viděla to stejně.

Pacient se zvedl prudce, nepřirozeně, jako kdyby někdo tahal za provázky loutky. Mimi instinktivně ucukla, ale potom se ho snažila zastavit. Bylo už pozdě. Chňapl po ní.

Gréta vystřelila dřív, než jsem stihl pohnout rukou. Jedna rána, čistá, přesná. Hlava mu šklubla dozadu.

Jenže nespadl. Zůstal sedět. ... a pak ... pak se začal smát.

Ten zvuk byl horší než všechno předtím.

Zvedl jsem zbraň.

Mimi znovu něco vykřikla, ale nevnímал jsem ji. V hlavě už nebyl prostor pro nic jiného než rozhodnutí, které se nedalo vrátit zpátky.

Druhá rána to ukončila.

Tělo se sesunulo zpátky na nosítka a tentokrát zůstalo ležet. Bez pohybu. Bez odporu. Prázdne.

Nikdo chvíli nic neříkal.

Motor běžel. Svět venku byl prázdný. A my uvnitř o jedno rozhodnutí těžší.

Gréta si otřela čelo zápěstím a rozmazala si krev ještě víc. Poznamenala s povzdechem, že tenhle byl ještě dobrý. Souhlasil jsem. Byl. Než začal.

Mimi se na mě dívala, jako bych zničil něco, co se ještě dalo zachránit. Nakonec se odhodlala a obvinila nás, že jsme ho přece MĚLI zachránit.

Podíval jsem se na ni.

A řekl jsem pravdu, kterou zatím neuměla přijmout.

„Zachránili jsme ho!“

Zabouchl jsem zadní dveře a vylezl dopředu. Kov zaduněl a ten zvuk byl konečný, jako razítko pod rozhodnutím.

David zařadil a transportér se rozjel. Jen koutkem úst sevřený cigáro, který si stejně nezapálí. V kabině nesmí. Kvůli kyslíku. Neohlédl se, jen se zeptal:

„Konec hry na nemocnici? Můžem jet dál?“

Kývnul jsem před sebe na cosi jako cesta. „Jed...“

Přikývl. To mu stačilo.

Gréta si opřela hlavu o stěnu a zavřela oči. Zamumlala, že jednou to bude někdo, kdo to dá.

Podíval jsem se na ni... a řekl jsem, že ne.

Otevřela jedno oko. „Ty seš fakt optimista, Alexi.“

„Já nejsem optimista,“ zavrtěl jsem hlavou. Nejsem optimista. Jen vím, jak to končí.

Transportér zrychlil. Za námi zůstalo tělo, které jsme nestihli zachránit. Před námi byli další.

Vždycky byli další...

Vysílačka náhle zapraskala a hlas na druhé straně oznámil nový úkol. Priorita ČERVENÁ. Speciální zásilka.

Podíval jsem se na Gretu. Ona na mě. Ten její úsměv lehce nakřivo, nebezpečný a zvláštním způsobem uklidňující. Mrkla.

„To bude změna, doktore,“ podotkla. „Asi si po čase zahrajeme na záchranáře.“

Tentokrát jsem se usmál taky.

A sáhl po vysílačce.

Kapitola 2

Sanitka, která nevozí naději

„Transport pro jednotku Alfa. Priorita červená. Speciální zásilka. Koordináty zašleme v příští relaci.“

Hlas ve vysílače dozněl a zanechal po sobě hluché ticho. Podíval jsem se na Gretu. Ona na mě. Namakaná Amazonka, o kus menší než já, smrtelně nebezpečná kombinace ženskosti a šelmy. Ten její úsměv byl jako vždy, jeden koutek výš – za jiných okolností by to mohlo znamenat třeba i pobavení... ale věděl jsem, že je pekelně nebezpečný ... a přesto, nebo právě proto, zvláštním způsobem uklidňující.

Sáhnul jsem po vysílače a požádal o upřesnění.

Odpověď přišla se zpožděním: „Alfo, pacient: dítě, 9 let, bez zranění, stabilní, akutní převoz“.

Nedávalo to smysl.

Zopakoval jsem dotaz, ale druhá strana jen klidně, až nepříjemně klidně, uzavřela komunikaci. „Rozkaz zněl jasně!“.

Zůstal jsem chvíli zticha. Díval jsem se před sebe, na cestu a na Zónu, která nikdy nic nedávala zadarmo. Poprvé po dlouhé době mě napadlo, že tohle nebude obyčejný průser. Tenhle bude sakra jiný. Horší...

Rozhlédl jsem se po ostatních a řekl jim, ať se dají dohromady. Poslední chvíle klidu, co ještě máme. Tušil jsem, že dlouho nevydrží.

Motor mezitím ztichl.

Ne úplně. Spíš přešel do něčeho, co se nedalo úplně nazvat chodem. Dýchal. Celý ten stroj dýchal jako něco, co už dávno mělo být mrtvé, ale z nějakého důvodu pořád drželo pohromadě.

Transportér byl starý vojenský kus, převařený a upravený tolikrát, že připomínal pacienta po sérii operací, které ho sice udržely při životě, ale už z něj udělaly něco jiného. Původní barva byla pryč. Zůstaly jen vrstvy – šedá, rez, saze. Na bocích se ještě držel červený pruh.

Spíš ze zvyku než z významu. Dneska už nikdo na červenou nestřílel mív.

Seděl jsem na schůdku otevřených dveří a čistil nůž. Ne proto, že bych chtěl, aby vypadal dobře. Ale proto, že zaschlá krev z člověka nedělá tvrdáka. Dělá z něj debila.

Uvnitř bylo šero.

Sanitní prostor dávno přestal být sanitní. Kovové stěny vyztužené pláty, mezi nimi vedení, hadice, improvizované držáky. Nosítka napevno přivařená k podlaze. Žádné vysouvání, žádná elegance. Jen funkce. Nad nimi háky, pásy a všechno, co jsme přinutili, aby ještě drželo.

Na jedné straně zbytky monitoru, displej popraskaný, nicméně občas ještě něco ukázal. Spíš pro pocit než pro realitu. Na druhé skříňka se zbytkem vybavení. Turnikety, svorky, pár ampulí, poslední dezinfekce, šití a věci, které se nedaly pojmenovat, ale fungovaly.

A pod tím vším krev. Starší, novější. Jen nikdy ne úplně pryč.

Gréta seděla na lavici, nohy opřené o protější stěnu. Čezeta rozebraná na klíně. Pracovala s ní soustředěně, skoro něžně. Věděla přesně, kde co sedí a kde co drhne. Brokovnice ležela vedle ní jako věrný pes. Vlasy jí trčely do všech stran, spleené potem a prachem.

Loupla po mně okem a poznamenala, že jsem ho měl vzít dřív.

Co říct... Odpověděl jsem, že jsem ho neměl brát vůbec.

Mimi seděla vzadu. Blondýnka s dětskou kulatou tváří a růžovou pletí, na první pohled stabilní silná holka. Uvnitř ... to bylo trochu jiné. Ale ruce měla čisté i v tomhle pekle a snažila se je tak udržet co nejdéle. Fyzicky i jinak. Dívala se na prázdná nosítka, jako by tam pořád ještě někdo ležel.

Díval jsem se na ní... smutná, otřesená. Zeptal jsem se jí mírně, kolik jich už viděla.

Nejdřív nechápala. Pak pochopila... Chvilí mlčela. Oči sklopené, upřené na na vlastní ruce jako na nějakou kotvu. A nakonec řekla číslo.

Gréta se tomu zasmála... „Holčičko, ty jsi ještě fakt zelenáč...“

Tohle Mimi nevzala dobře. Opakovala to, co jí rezonovalo v hlavě... tohle nemůže být normální. Nemůže. V jejím světě.

Gréta zvedla hlavu a bez emocí se jí pokusila vysvětlila, že tohle JE nový normální stav.

Zavřel jsem nůž. Ten zvuk byl v tom tichu až nepříjemně hlasitý.

Mlčel jsem a nakonec jsem řekl větu, která mi už nějakou dobu ležela v hlavě: „*Svět neskončil tím, že lidé umírají, ale tím, že přestali umírat správně.*“

Mimi se na mě dívala, jako bych jí něco vzal.

Možná jo.

David byl venku.

Z hloubky kapsy vytáhl sešit. Ten, do kterého si kreslí věci, co nás drží naživu.

Vysoký, štíhlý až hubený chlap, s blondatým ježkem a árijskými rysy. A přesto byl náš. I Gréta to už dávno přijala a měla pro nějak dokonce slabost – dokonce mu dovolila občas brousit její mačetu.

Staral se o transportér, jako by to nebyl kus železa, ale poslední věc, která nás drží naživu. Jedno kolo mělo jiný dezén, druhé bylo větší, třetí jsme sundali z vraku. Celé to drželo pohromadě jen proto, že věděl, co dělá.

Klečel u kola a poslouchal. Ne motor. Kolo!

Díval jsem se na něj a pak mi to nedalo, abych se nezeptal, co tam, sakra, slyší.

Podíval se na mě skoro přísně. Přece je jasné, že „to“, co my ne.

Gréta si ho dobírala, ale on se nenechal vyvést z míry.

Potom David vstal od kola a narovnal se v celé výšce. „Přežijeme ještě tak dva výjezdy. A pak už to nebude o autě.“

Čekal chvíli a když to nikdo to nerozvedl, vytáhnul cigaretu. Nezapálil si.

Rozhostilo se ticho. Kolo mlčelo a David také.

Jak jinak ...Mimi to nedalo a konečně se odvážíla Davida zeptat, čím byl, kým byl dřív... před TÍM.

Upřel pohled do nikam, a nakonec jí odpověděl. Že řidič. Než se stačila zeptat znovu, dodal, že VŽDYCKY byl řidič.

Nakonec ale přece jen řekl víc. Ne že by chtěl. Asi spíš proto, že už nemělo smysl dál mlčet. Jednou... přijel pozdě. Na nehodu. Na svou vlastní rodinu.

To stačilo.

Nikdo se neptal dál.

David jen dodal: „A proto jezdím. Ne abych někoho zachraňoval. Ale abyste vy ostatní nepřijeli pozdě.“

To byla věta, která zůstala viset ve vzduchu.

Těžká jak mraky před bouří.

Gréta přikývla – jí to dávalo dokonalý smysl. Mimi mlčela, zamýšleně i zmateně.

A David típnul cigaretu, aniž by ji zapálil, a oznámil, že je hotovo.

V dálce stálo Město.

Nebo to, co z něj zbylo. Paneláky bez oken, střechy propadlé, ulice bez lidí. Auta rozházená, některá otevřená, některá s kostrami uvnitř.

David ukázal na obzor.

Pohyb. V téhle době stačilo málo.

Zvedl jsem se, vlezl dopředu a zabouchl dveře. Kabina byla stísněná, přestavěná, přizpůsobená přežití. David nastartoval. Motor se nejdřív zakuckal, pak chytil. Ten zvuk jsem cítil až v hrudi.

David se rozhlédl po okolí i po svých cifernících a pak se obrátil ke mě... „Tak, doktore, kam pojedeme teď?“

Neodpověděl jsem hned.

Díval jsem se na Město. Na svět, který už nedával smysl.

Náhle vysílačka znovu zapraskala. Naléhavě... Koordináty... Ztracená speciální zásilka.

Mezi našimi sedadly u řízení transportéru se nahnula Gréta dopředu a poznamenala, že jí to zní jako průser.

David se na ní podíval pře zpětné zrcátko a zazubil se. Pak potvrdil suše. „Jo. To.. JĚ průser..“

Ohlédl jsem se dozadu.

Mimi stála a držela se madel ve zdravotnickém prostoru. V rozzářených očích měla něco, co jsem dlouho neviděl. Naději.

Musel jsem to říct. Tohle je mohlo zlomit, zničit... a to nesmí být kvůli mně. A tak jsem řekl. že tohle opravdu není normální. Jenže jak jsem to řekl nahlas, došlo mi, že to na tom není nejhorší. Nejhorší je ...Zvědavost.

Transportér se rozjel. Pomalu, těžce, pak nabral tempo. Silnice pod námi praskala.

Město před námi mlčelo.

A já věděl jednu věc jistě. *Normální* pacienti už neexistují.

A tenhle nebude výjimka.

Kapitola 3

Hloubka Zóny

Silnice kdysi někam vedla. Teď vede ..jen dál.

Transportér se valil dopředu a pod koly praskal asfalt, který už dávno neměl komu sloužit. Trhliny se táhly jako jizvy, místy prorostlé trávou, jinde otevřené do tmy. Pokaždé, když jsme přes ně přešli, celé auto se zavlnilo, jako by si ještě nebylo jisté, jestli chce držet pohromadě.

Díval jsem se před sebe a snažil se rozpomenout, jak to tady vypadalo dřív. Ne přesně. Spíš pocitově. Lidi, hluk, světla, křižovatky, kde se řešily blbosti, které dneska působily absurdně. Tehdy by kvůli nim nadávali. Dneska by za ně zabíjeli...

Teď tu bylo jen ticho.

Ne prázdné. Takové, jako by se i vzduch bál dýchat.

Vjeli jsme mezi první domy.

Okraje měst byly vždycky nejhroší. Ani teď nejsou úplně mrtvé. Prostě se ještě snaží předstírat, že něco znamenají. Malé domky se zahradami, ploty, které někdo kdysi natíral, aby vypadaly hezky. Teď byly křivé, rozpadlé, branky otevřené dokořán, jak je někdo nechal při útěku.

Na jedné ze zahrad stála dětská houpačka. Hýbala se...

Vítr tu skoro nebyl...

Zpomalil jsem.

Gréta si toho všimla taky. Neřekla nic, jen vydala krátké, tiché zavrčení, které znamenalo víc než věta. Neodpověděl jsem. Jen jsem ještě víc ubral plyn.

Dům napravo měl otevřené dveře. Uvnitř... tma. Na zdi vedle vchodu zůstala jmenovka. Čtyři jména. Dvě z nich byla přeškrtnutá.

Ne barvou. Nožem.

V tu chvíli David poznamenal, že tady to asi začalo hodně brzo.

„Začalo to všude stejně.“ Odpověděl jsem jemu i sobě.

A byla to pravda.

Nejdřív přišla nemoc, která nemocí nebyla.

Lidi se uzdravovali rychleji, než měli. Zranění mizela, horečky padaly během hodin. Nemocnice to vítaly. Média z toho dělala zázrak.

Pak přišla první vlna těch, co se vrátili ...jinak.

Zpočátku nenápadně. Změny v chování. Nespavost. Agrese.

Pak to přestalo být nenápadné...

Město houstlo. Paneláky se zvedaly po obou stranách, šedé bloky s prázdnými okny místo očí. Stejně nás sledovaly... Některé balkony byly obalené hadry a provazy. Někdo se tu snažil přežít. Nějakou dobu. Na jednom balkoně seděla kostra. Nakloněná dopředu v plastové židli, jako by pořád čekala.

Mimi se otočila dozadu a tiše se zeptala, jestli to, proboha, nemůžeme objet.

„Ne. Musíme tudy.“

Ne. Ne kvůli odvaze. Kvůli realitě. Objížďka znamenala čas. A čas znamenal palivo. A palivo znamenalo život.

A někde vzadu v hlavě jsem stejně věděl, že i kdybychom to objeli, dožene nás to jinde.

Projížděli jsme kolem dávno opuštěné benzínky.

Stojany vymlácené, sklo rozbité, uvnitř regály převrácené. Nad vchodem pořád se pořád ještě houpala reklama na kafe. Usměvavý hrnek.

Pára. Slib normálního dne.

David utrousil. „Strašně moc mi chybí kafe, které chutná jako kafe!“

Řekl jsem mu, že mně chybí lidi, kteří ho pijí.

Pár metrů a pak jsme zastavili. Nikdy jsme nevystupovali všichni.

Dnes byl David venku první. Gréta hned za ním. Ani se na sebe nepodívali, ale každý věděl, co má dělat. On šel po tom, co udrží transportér naživu. Ona po tom, co udrží nás.

Zůstal jsem ve dveřích transportéru, staré spolehlivé Ákáčko v rukou... Kryl jsem je. Tak jak to má být. Tak, jak máme rozdělený perimetr a zajištění.

Byla to rutina. Ona vpředu. Já za ní. Vždycky. Ale v tomhle světě „rutina“ i „vždycky“ byly synonymem přežití...

Když se ti dva vrátili, měli pár lahví oleje. Gréta mi hodila nějaký barevný pytlík. Chytil jsem ho a „No to si snad děláš prdel!“ Psí granule.

Podívala se přísně: „Jsou výživné a trochu mletých kostí ti neuškodí. A ostatně... když si je namočíš v rumu, tak ti to ani nepříjde.“

Dneska fakt dobrý.

Byl čas jet dál, transportér kousal další kilometry cesty.

Další křižovatka byla zatarasená autobusem. Stál šikmo, dveře otevřené. Sklo popraskané, jako pavučina. Uvnitř tma... když ses díval dost dlouho, viděl jsi pohyb.

Ne jistý. Ale jasný. Dost.

Gréta odjistila zbraň. Ve střehu.

Neotočil jsem hlavu. Nemusel jsem.

Projeli jsme kolem. Něco uvnitř se pohnulo rychleji. Ale už jsme byli pryč.

A Zóna...Zóna nebyla mrtvá. Jen čekala.

Cesta před námi se začala zužovat. Asfalt postupně přešel v beton, následně pak v něco, co už silnicí nebylo. Jen směrem.

Transportér se houpal, plechy vrzaly, něco vzadu zadrnčelo. Mimi se chytila, aby nepadla. „Davide, vydrží to tu cestu?“ V jejím hlase zazněla nejistota.

David na to stručně a jasně zareagoval „Prostě to ber tak, že MUSÍ.“ Byla to odpověď, která neřešila pravdu. Jen nutnost.

Na kraji Města stála škola.

Velká, kdysi byla určitě světlá, teď ale popraskaná a špinavá. Hřiště zarostlé, branky bez sítí.

Na jedné zdi zůstala malba... Děti, slunce, stromy. Někdo to přetřel černou barvou. Ne celé.

Jen obličej...

Zpomalil jsem. Něco tu nesedělo. Ticho se změnilo...

Ohlédl jsem se po mé posádce. A zeptal jsem se, jestli TO cítí.

Gréta přikývla, jasně. Mimi mlčela, trochu zmateně.

Potom... jsem to uviděl.

Stopy.

Ne náhodné. Ne chaotické. Cílené.

Otisky v prachu, ve špíně, v zaschlém blátě. Vedly jedním směrem.

Co na tom bylo dost jiné, byl fakt, že se jednalo o víc lidí, kteří se pohybovali organizovaně, V současnosti to bylo něco, co se nesmělo podcenit.. a tady,,, ne útek. Pohyb. Cílený. A to bylo podezřelé...

David se podíval na zem. „Tohle nejsou „vraceči“,“ zněl jeho verdikt.

Jo. Věděl jsem to taky.

Podíval jsem se směrem, kam stopy vedly...

Dům. Malý, nenápadný. Zachovalý. Okna celá. Dveře držely.

To bylo špatně. Hodně špatně...

Zastavil jsem transportér. Motor ale běžel dál, hluboký a nervózní.

Nikdo se nehýbal. Dívali se na mě a čekali.

Zkontroloval jsem koordináty. Sedělo to s tím, co jsme obdrželi vysílačkou.

„To je ono,“ řekl jsem.

Gréta měla svou čezetu v ruce. tichá. Připravená. Vždycky.

David zhasl světla.

Mimi za námi zadržela dech.

Gréta si pro sebe zopakovala zadání. *Nezraněný. Stabilní.*

Znělo to jako špatný vtip... Pak se na mě podívala a poznamenala.

„Alexi... Víš, že jdeme pro zázrak, co?“

Díval jsem se na ten Dům.

Na stopy. Na les za ním, kde nebylo vidět NIC. A přesto jsem věděl, že tam něco je.

A v tu chvíli mi došlo něco, co jsem si nechtěl připustit.

TOHLE není místo, kde někdo přežil. Tohle je místo, kde se něco naučilo přežívat jinak.

Sáhl jsem po zbrani.

„Všichni ven.“